

výslechu jiné skutkové údaje, které si navzájem odporují, aniž jest jisto, které z těchto údajů srovnávají se s pravdou. Názor stížnosti jest ne-
správný. Znamky křivého svědectví jako zločinu, totiž by pachatel jed-
nal ve zlém úmyslu, jest k naplnění skutkové podstaty třeba i v přípa-
dech naznačeného rázu. Ani v těchto případech se nelze zřici zjištění
zlého úmyslu, skutečnosti, že si byl pachatel v době jedné z různých
výpovědí, jež se arcit' určití nedá, vědom nepravdivosti svých údajů,
pro kteréžto zjištění stačí ovšem již zjištění, že vzpomínky a představy
pachatelovy, k předmětu výpovědi se vztahující, byly v dobách opětov-
ných svědeckých výslechů tytéž (srovnej rozhodnutí sb. n. s. čís. 2219).
Ani tato skutečnost není rozsudkem zjištěna. Naopak jest jím pro ve-
škeré svědecké výpovědi obžalovaného jeho úmysl vyloučen; vyslovujíť
rozhodovací důvody, že soud nenabyl přesvědčení o tom, že některá
z odporujících si výpovědí obžalovaného jako svědka byla křivou, t. j.
podle toho, co před tím uvedeno, vědomě nepravdivou.

Čís. 3547.

Stav »jiného pomatení smyslů« ve smyslu § 2 c) tr. zák. předpokládá,
že vědomí pachatelovo bylo v době páchání skutku úplna zrušeno nebo
alespoň zkaleno tak, že pachatel nepostřehl vůbec neb alespoň nepostřehl
úplně a správně skutkové okolnosti, za nichž jednal, a neměl správné
představy o tom, k čemu směřuje čin, k němuž ho poháněly pudy v jeho
duši se zrodící.

Podle § 319 tr. ř. jest povinností soudu dáti dodatkovou otázku na
onen stav, byly-li bud' obžalovaným tvrzeny neb bylo-li aspoň výsledky
průvodního řízení poukazováno na skutečnosti, které by opodstatňovaly
onen trestnost vylučující důvod.

(Rozh. ze dne 26. června 1929, Zm II 14/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení
zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku porotního soudu
v Brně ze dne 20. listopadu 1928, pokud jím byl obžalovaný podle § 334
tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin zabití podle § 140 tr. zák.

Důvody:

Když byly při hlavním přelíčení podle § 316 tr. ř. přečteny otázky,
navrhl veřejný obžalobce, by 2. dodatková otázka, zda obžalovaný spá-
chal skutek v 1. hlavní otázce uvedený v jiném (t. j. od úplného opilství
odlišném) pomatení smyslů, v němž sobě činu svého vědom nebyl, byla
škrtnuta (vyloučena). Sborový soud porotní však tento návrh zamítl
s odůvodněním, že se obžalovaný dovolával pomatení smyslů a že stav
pomatení smyslů je napovězen i jinými výsledky hlavního přelíčení, ze-
jména oněmi výsledky, k nimž bylo obhájcem obžalovaného v tomto
směru poukázáno. Veřejný obžalobce vyhradil si, když bylo toto usne-

sení sborového soudu porotního vyhlášeno, ihned zmateční stížnost. Porotci odpověděli pak jak na 1. hlavní otázku na zločin zabití podle § 140 tr. zák. tak i na onu 2. dodatkovou otázku k této hlavní otázce kladně, načež byl obžalovaný podle § 334 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin zabití podle § 140 tr. zák. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek porotního soudu v tomto jeho sprostňujícím výroku, uplatňujíc v tomto směru důvod zmatečnosti podle § 344, čís. 6 tr. ř., jež shledává v tom, že byl onou 2. dodatkovou otázkou k řečené 1. hlavní otázce porušen předpis § 319 tr. ř. Stížnosti nelze přiznati oprávnění. Stav pomatení smyslů, v němž si pachatel nebyl vědom svého činu, stav uvedený v § 2 c) tr. zák., jenž byl předmětem druhé dodatkové otázky, předpokládá, že vědomí pachatelovo v době páčání skutku bylo zúplna zrušeno neb alespoň zkaleno tak, že pachatel nepostřehl vůbec neb alespoň nepostřehl úplně a správně skutkové okolnosti, za nichž jednal, a neměl správné představy o tom, k čemu směřuje čin, k němuž ho poháněly pudy v jeho duši se zrodívší. Ptáti se porotců dodatkovou otázkou na to, zda obžalovaný spáchal čin jemu za vinu kladený v takovém stavu, bylo podle § 319 tr. ř. povinností soudu, byly-li buď obžalovaným tvrzeny nebo bylo-li aspoň výsledky průvodního řízení poukazováno na skutečnosti, které by opodstatňovaly onen trestnost vylučující důvod. Povinnost, dáti porotcům podle § 319 tr. ř. otázku dodatkovou, není však podmíněna přímým, výslovným tvrzením stavu nebo skutečností trestnost vylučujících neb rušících, stačí, byly-li takový stav nebo takové skutečnosti alespoň pozitivními výsledky trestního řízení napovězeny. V souzeném případě vynesly pak výsledky trestního řízení, přicházející při posouzení nadhózené otázky v úvahu, na jevo tyto okolnosti: manželka obžalovaného Alžběta N-á potvrdila jako svědkyně při hlavním přelíčení, že obžalovaný dostává, když se opije, záchvaty a křeče a že v takovém stavu kouše a třese se; svědek Čeněk Ch. udal při hlavním přelíčení, že se obžalovaný nechtěl dáti naložiti na nosítka, že bil kolem sebe nohama a rukama a velmi zuřil; svědek Jan R. potvrdil, že se obžalovaný nechtěl dáti položiti na nosítka, že bil kolem sebe rukama a nohama, takže musel býti přivázán na nosítka; svědek Viktor P. a svědkyně Celestína Sch-ová potvrdili při hlavním přelíčení v tomto směru v podstatě totéž jako svědek Jan R.; svědkyně Terezie Sch-ová a Alžběta N-á udaly, že obžalovaný, leže před hostincem na zemi (t. j. krátce před tím, než byl naložen na nosítka), zuřil tak, že měl pěnu u úst, a svědkyně Alžběta N-á potvrdila mimo to, že se obžalovaný kroutil před hostincem bolestí na zemi; svědkyně Terezie Sch-ová a Alžběta N-á potvrdily posléze, že obžalovaný vrávorál a koulel, asi následkem velkých bolestí, očima, když střílel a mohl zastřeliti i někoho jiného než R-a. Dále bylo při hlavním přelíčení ze spisů týkajících se superarbitrace obžalovaného zjištěno, že obžalovaný byl superarbitrován pro samovolné močení na podkladě neuropatickém. Kromě toho vyšlo na jevo, že obžalovaný před činem požil značné množství alkoholu a byla tu posléze okolnost, že obžalovaný byl těžce zraněn a následkem tohoto zranění, jež považoval za smrtelné, uveden do velkého duševního napětí a rozčilení. Těmito výsledky trest-

ního řízení v jejich celistvosti a vzájemné souvislosti a ve spojení se zjištěným neuropatickým zatížením obžalovaného byl napovězen stav, odpovídající pomatení smyslů podle § 2 písm. c) tr. zák. ve smyslu shora vyloženém a byly tu tudíž předpoklady pro druhou dodatkovou otázku. Předpis § 319 tr. ř. nebyl tudíž porušen, naopak byla mu napadenou otázkou dodatkovou zjednána platnost a jen výrokem porotců mohlo býti zjištěno, zda tu bylo skutečně tvrzené přerušení vědomí či nebylo. Není tu proto podkladu pro dovolávání se důvodu zmatečnosti čís. 6 § 344 tr. ř.

Čís. 3548.

Ustanovení § 40 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 o promlčení platí i o promlčení přečinů proti bezpečnosti cti podle § 493 tr. zák. a § 1 tiskové novely; i tu jde o trestné činy spáchané obsahem tiskopisu.

Předpokladem předpisu § 12 odst. první tisk. nov. o stavení promlčení jest totožnost skutku a různost odpovědných osob, nikoliv různost skutků v příčině jedné a téže osoby odpovědné.

Povšechné vinění ze sociální tvrdosti a z rozporu v jednání jako politik a soukromník jest veřejným haněním podle § 491 tr. zák.

(Rozh. ze dne 27. června 1929, Zm I 95/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil v neveřejném zasedání ke zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 18. prosince 1928, č. j. Tk 157/26, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti ve smyslu §§ 488, 493 tr. zák. a § 1 tiskové novely, napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný z moci úřední podle § 290 (1) tr. ř., a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. Zmateční stížnost poukázal na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, zkoumaj (podle § 290 tr. ř.) spisy ke zmateční stížnosti obžalovaného, shledal, že poukazují okolností rázu procesuálního k tomu, že bylo trestního zákona na újmu obžalovaného nesprávně použito. § 40 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 má zvláštní promlčení pro trestné činy spáchané tiskopisem. Podle tohoto zákonného ustanovení je i tehda, když podle zásad trestního zákona nenastalo ještě promlčení takového činu, vyloučeno všeliké další stíhání, prošlo-li od času, kdy byl tiskopis vydán nebo bylo započato ve zdejších zemích s jeho rozšiřováním, šest měsíců, nebylo-li po tu dobu proti žádnému z vinníků zavedeno stíhání soudem trestním v těchto zemích, ač se tak státi mohlo, nebo nebylo-li v zahájeném řízení po takovou dobu pokračováno. Táž pravidla platí